

470. Isten még több ismeretet ad a lélek-menyasszonynak a mennyei hazáról

Imádkozzuk a 207. számú éneket:

*Mennyországnak Királynéja, irgalmasságnak szent anyja,
Élet, édesség, reménység, üdvöz légy szép Szűz Mária!*

*Ó édes Szűz, irgalmadat, mutasd meg kegyes voltodat,
Holtunk után szent Fiadat, mutasd meg boldogságodat!*

Amikor az ember egy ismeretlen ország felfedezésére indul, egyrészt tele van izgalommal, milyen az az ország, másrészt egyre jobban betöltődik ismerettel, mert új információkat kap arról az országról, ahova menni szándékozik. A lélek-menyasszonynak is isteni Ura egyre több ismeretet ad arról a mennyei hazáról, ahová őt be akarja vezetni.

A választott lélek első élménye most:

I. Az Úr házában lesz az otthonom (Zsolt 22, 6)

Az Ószövetségben Izajás próféta mondta, amikor az Úr megjelent neki és hívta: *Íme, itt vagyok, engem küldj!* (Iz 6, 8). A lélek-menyasszony pedig már azt élheti meg, hogy isteni Ura mondja neki: „**Íme, itt vagyok! Jöjj hozzám, befogadlak téged!**” **Isten és az ember közötti közlekedés mindig kétirányú. Isten kiválaszt, és az ember igent mond.** Isten kitérül az ember előtt, és magához vonja kedves választottját, akit be akar fogadni az örök mennyei hajlékba. Milyen izgalmas lehet abba a mennyei országba megérkezni! Mennyre **vágyódik** a lélek-menyasszony **megismerni azt a mennyei földet**, amelybe az Úr be akarja vezetni, amelyet megígért neki!

Milyen lesz az, amikor eljut az *Ígéret földjére?* (vö. Zsid 11, 9). Bizonyára érvényesül ott Izajás próféta élménye, aki az ég és föld Ura ajkára adja a szavakat: *Ölben hordoznak majd titeket, és térden ringatva becézgetnek: és mint akit szülőanyja becézget, úgy vigasztallak én titeket* (Iz 66, 12-13). Ez nagyon boldogító információ arról a mennyei országról, ahova a lélek-menyasszonyt isteni Ura meghívta. Ahogyan a gyermeknek nincsen gondja arra, hogy a fáradságos utat hogyan is tegye meg, mert édesanyja, édesapja hordozza, úgy a lélek-menyasszony is megélheti ezt az isteni gyengéd szeretetet. Ahogyan a gyermek jól elvan édesanyja, édesapja ölében, és térdén, és boldogan befogadja a szülői becézgető szeretetet, úgy a lélek-menyasszony is tudja: **Istent az Ő ígérete köti: mint akit a szülőanyja becézget, úgy vigasztallak én is téged.**

Amikor szemlélődő ima útjain a mennyországi imaállapotot tanulmányozzuk, akkor a lélek-menyasszony boldogan készítgeti a szívét erre az isteni vigasztalásra, az Istentől ajándékozott becézgető szeretet befogadására. Ilyenkor **megéli az ember, hogy a földtől egyre távolabbra került, de ugyanakkor az éghez egyre közelebb.** Az a gyermek, aki édesanyja vagy édesapja ölében van, nem érzi a talpa alatt a földet, de ez őt nem nyugtalanítja, mert a földön állás bizonyosságánál nagyobb **biztonságérzet veszi körül**, amikor az a szülő a térdén ringatgatja, becézgeti, karjaiban átölelve tartja, és nem engedi leesni a földre. Bár a lélek-menyasszony **még itt a földön él, de gondolataival, vágyaival az égben honol.** Mint hogyan az utazó az elindulás

előtt még otthon van a saját országában, de lélekben már egyre többet jár a cél-országban, ahová utazni akar; úgy a lélek-menyasszony is ebben a boldog készülődésben elmondhatja: *Nincs senkim Rajtad kívül a mennyben, és ha Veled vagyok, Uram, nem kívánok semmit sem a földön!* ... Nekem jó az Istennel lennem, és az Úristenbe helyeznem bizakodásom! (Zsolt 72, 25. 28).

Ahogy a mennyasszony készül új otthonába, abba az új országba, ahol az ő Ura lakik; úgy a lélek-menyasszony is **egyre inkább a mennyei hazába irányul**. Nem bánja meg a cserét, hogy eddigi országát elcseréli isteni Ura országával. Immár itt, a földi országban **megtapasztaltam, milyen jó az Úrral lenni!** Ezért azután megalapozott az ő bizakodása, hogy jó lesz neki isteni Ura mennyei országában is. Abban a mennyei hazában az embernek **nincsen honvágya, nem kívánczik vissza Egyiptom húsofajzekaihoz** (vö. Kiv 16, 3), mint ahogyan az ószövetségi választott nép tagjai kíváncsítottak. *Felejtí atyái házáat*, mint ahogyan a választott menyasszony (Zsoltár 44, 11), mert *az Úr háza lett az otthona minden időkre* (vö. Zsolt 22, 6). Isten csodálatosan szép otthont készít a számára, amelynek gyönyörűsége felülmúlja a földi otthont, hiszen *a mi igazi hazánk a mennyben van!* (Fil 3, 20).

A találkozásra való vágyakozás hasonlít az idős Simeon és Anna élményéhez, amelyet akkor tapasztalhattak meg, amikor a negyven napos kicsi Jézust a Szűzanya és Szent József felvitték a jeruzsálemi templomba. *A Szentlélek tudomására adta Simeonnak: addig nem hal meg, vagyis nem költözik az örökkévaló életbe, amíg itt a földön meg nem látja az Üdvözítőt.* De miután már meglátta az Üdvözítőt, imádságában *boldogan megvallotta az Úristennek: „Most már elbocsáthatod szolgálodat ebből a földi életből, mert szemeim meglátták az Üdvösséget”* (vö. Lk 2, 22. 26. 29-30). Jézus az Üdvösség, Ő az Üdvözítő. Anna is egész életét az Úr közelségében töltötte, *szüntelenül a templomban volt.* Készítette a szívét az Üdvözítővel való találkozásra (vö. Lk 2, 36-38). Isten azért jutalmazta meg őket ezzel az élménnyel, hogy **megláthatták az Üdvözítőt,**

- mert ők már Istennek adták az életüket,
- mert ők már Istennel egyesült életet éltek,
- mert ők már megélték Isten jelenlétét,
- mert ők már megtapasztalták a jelenlevő Isten szeretetét.

Valahányszor Jeruzsálemben, az Úr házába mentek, mintegy kimentek önmagukból, és bementek Isten szent templomába. Már Istenben éltek, és ez a mennyországi életnek is a jellemzője: **Az ember kimegy ebből a földi életből, hogy bemelessen Isten hívásának engedelmeskedve a mennyei életbe.** Az az élmény, amelyet itt a földön élt meg – tudniillik hogy Istennel és Istenben élt – a mennyei hazában még inkább kibontakozik. A választott lélek tehát tudja azt, hogy hol van az ő igazi otthona.

Az Úr akarja ezt az Istennel való egybekötöttséget, a szent Istenbe való élet-belekapcsolást. Már az Ószövetségben megparancsolta: *Szenteljétek magatokat nekem, az Úrnak, mert én szent vagyok, és kiválasztottalak titeket az összes népek közül, hogy enyéim legyetek!* (Lev 20, 26).

Isten az tehát, Aki megszenteli az Ő választottait éppen azért, hogy kiválasztja őt az emberek közül. Ő akarja azt, hogy a választottai Ővele legyenek.

- Ő az, aki meghívja a lélek-menyasszonyt abba a másik országba, ahol
- Ő az Úr, ahol Ő a király, ahol
- Ő ad életet, Ő ad boldogságot. Olyan boldogságot, amelyet érdemes odaáldozni.

A külföldre utazásnál az utazási irodák szoktak biztosítást is ajánlani. Az utazók a saját jól felfogott érdekükben meg is kötik ezt a szerződést. Ez az utasbiztosítás biztonságot ad, bármilyen eshetőségre felkészülve nyugodtan utazhat az ember.

Isten is bizonyosságot köt, bizonyosságot ad az embernek, hogy jó véget ér ez az utazás abba a másik hazába. Így nyilatkozik: *Örök szövetséget kötök velük: nem szűnök meg jót tenni velük* (Jer 32, 40). Ennek a mennyei biztosításnak nincs lejáratí határideje. Ez az isteni ígélet az ember számára biztonságot ad, hogy ott már nem történik semmi baj. Ha vállalkozik arra az utazásra, amely abba az mennyei országba vezet, akkor ő ott Istennek szüntelenül a jóságát tapasztalja meg, mert ott Isten szüntelenül önmagát adja az embernek. A lélek-menyasszony tehát elmondhatja: utazása megkezdése előtt is már *az Úr házában lesz otthonod örök időközön át* (Zsolt 22, 6). Ha még nincs is abban az örök hazában, **léleekben már ott lehet az utazás célpontjában.**

Második gondolatunk legyen:

II. Mi az ember végső célja?

Mi az az érték, amelyért érdemes elindulni ebből a földi hazából az örök hazába?

Mi az az érték, amelyért az ember vállalja az utazás fáradalmait, az ellenszél feletti erők leküzdését, mert hiszen azt tapasztalja az ember, hogy a történelemben sátáni erők is működnek szüntelen Isten ereje, Isten elgondolása Isten hívása ellen. Ő már réges-régen Isten oldalára állt. Ő már elkötelezte magát arra, hogy Isten előtt éljen, és ettől az elkötelezettségtől nem akar eltérni, bármilyen függetlenségre hívó ellenállók, szirén-hangok vannak. Az autonóm ember az független ember, ez volt **Ádám és Éva nagy kísértése: Istentől függetlennek lenni** (vö. Ter 3, 5?).

A lélek-menyasszony pedig már megtapasztalta, hogy ő többre van hivatva, mintsem hogy csak egy autonóm, független ember legyen. Ő **Isten szeretet-közösségébe kapott meghívást.** Az ő célja tehát az, hogy ebbe a szeretet-közösségbe eljusson. A mennyország szemlélése több, mint a földi élet nagy élménye, hogy Isten jelen van az életemben, mert eljött, elküldte Egyszülött Fiaát és a Szentlelkét.

Az ember a mennyország imaállapotában azt is **megtapasztalhatja: én is jelen vagyok Isten életében!** Ez a földi életem kibontakozása. Ezek a nagy távlatok, mint ahogyan a földi utazásnál hívják a nagy hegyek az embert. Hívja az óceán végtelensége az embert, hogy felmenjen a hegyre, vagy hajóra szálljon, és eljusson oda, amit a hegy tetején, vagy az óceán mélységében láthat, vagy ég és föld ott találkozik. Az ember itt már nem csupán keresi az Istennel való találkozást, hanem az lesz a mennyei boldogság, hogy meg is találta Istent!

A földi élet imaállapotában a lélek-menyasszonynak az az élménye, hogy **öröm tölti be, amikor eszébe jut isteni Ura**, Akivel szeretik egymást. **A mennyei életben viszont Isten jut bele az életébe.** Azzal lehet, Akivel örökre szeretik egymást! **Ez az örök boldogság forrása.**

Vagy amikor a földi életben a lélek-menyasszony forrásra talál, és annak vizéből ihat, és olthatja szomját; úgy abban a mennyei országban **Isten szeretetének a forrása fakad fel előtte**, amelyből **szüntelenül ihat**, mert az *az élő víz* folytonosan árad (vö. Jn 7, 38; vö. Jn 4, 14), és betölti azt, akinek Ő ajándékozni akarja önmagát. Amikor az ember eljut élete végső céljához, Istenhez, akkor felfakad a lelkében a belső bizonyosság: itt van az Úr, és belém árasztotta önmagát, boldogító szeretetét! A lélek ott már világosan tudja, hogy **nincs a világon az a kincs, amely elvonná őt isteni Urától.** A lélek-menyasszony ebben az isteni hazában **világosan tudja, hogy Isten megőrzi a szívét önmagánál.** Világosan tudja, hogy **élete értelmét megtalálta isteni Urában!**

Aquinói Szent Tamás így fogalmazza meg az ember végső célját: „**Isten sajátos életének lehetőleg tökéletes megvalósítása.**” Ez az ember boldogsága. Isten, Aki a lét, az ismeret és a szeretet teljessége, részt ad az embernek az Ő isteni életéből, isteni értelmi és akarati

tevékenységéből. Az ember boldog, hogy örökké Istennel lehet a mennyországban. A keresztyén embernek ez az élménye: fokozott vágyat ébreszt a lélekben az Istennel való egyesülés misztikus élménye után. **Amikor Isten ajándékából az ember végre eljuthat abba a mennyei hazába, ami az emberi élet végső célja, akkor vágyakozása beteljesül, szíve szüntelenül szeretettől lángol, mert Isten jelen van benne!** Megismerteti magát, és ez a tudás, amelyet kap az ember Istentről, **növeli benne a szeretet lángolását.**

Ezért a lélek-menyasszony megélheti a harmadik gondolatot:

III. Közösségben vagyok az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel

Hogyan jön létre ez a közösség? Mi az, ami őt egyesíti Istennel? Az ismeret és a szeretet. Az igazság az a megismerés: van Isten, és hogy szentháromságos ez az Isten. Illetve a szeretet, hogy *Isten maga a szeretet* (1 Jn 4, 8) közösség. Ez az ismeret és szeretés kontaktust, lelki egységet eredményez Istennel. **Az Istenre figyelő lélek a mennyei hazában átalakul Isten szerető lelkületté.** Immár nem a vágyódó odagondolás a jellemző, mint az utazás előtti szakaszban, hanem a megérkezés boldogsága, az odasimulás gyengéd öröme, az együttlét, amikor az ismeret és az akarat egyesül. Ez gyönyörködtető együttlét, a **gyönyörködtető szemlélés.**

A lélek-menyasszony itt a földi hazában még azt mondja: Magamnál vagyok, de Veled vagyok, mert eljöttél hozzám. A mennyei hazában pedig azt mondja: **Ott vagyok Nálad, mert magadhoz vonzottál!** Együtt vagyunk. Itt kiteljesedik a Mennyei Atya szava, Aki a Fiúról mondja: „*Ez az én Szentlélekben szeretett Fiam... Őt hallgasd!*” (Mt 17, 5). Itt a mennyei hazában már nem kell a ráfigyeléssel bajlódni, mert a lélek megélheti: Vele vagyok az én Urammal. Szerethetem azt, Aki szeret engem. Közösségben, egységben, **szeretet-egységben lehetek azzal, Aki a szeretet-egység!** Ezért mondja Jézus: *Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben!* (Jn 15, 9). A lélek-menyasszony pedig elmondhatja: *Az Atyával és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal vagyunk közösségben* (vö. 1 Jn 1, 3).

Ha az utazást szervező még csak vázolja az útitervet, még csak az utazásban részt vevők elé tárja, hogy mi vár rájuk abban az országban, ahová vágyódnak eljutni, már ez is örömmel tölti el az utazni vágyót. **Az öröm pedig magasztalást eredményez.** Az ember felkiált: „Alig várom már, hogy utazhassam!” Az ember **énekelni kezd** az örömeiben: „Jaj de jó, ott leszek majd abban a másik országban!”

Ezért a lélek-menyasszony negyedik gondolatként elmondhatja:

IV. Abban a mennyei hazában örökre dicsérlek Téged, Uram!

Az idős Tóbiás, akit megpróbált az Úr, és a szeretetében hűségesnek talált, így fogalmazza meg az örömét: *Boldogok, akik Téged szeretnek, és akik örvendeznek békességben* (Tób 13, 14). A lélek-menyasszony is abba a mennyei hazába való utazás megkezdése előtt már mondhatja: „**Boldog vagyok, mert Téged szeretlek,** és boldog vagyok, mert **Te szeretsz engem!** Készíthetem a szívemet arra, hogy **a Te békességben örökre ott lehessenek!**” Mint ahogyan a tésztában a kenyér, a liszt és a víz vagy a tej szétválaszthatatlanul egymásba vannak gyúrva, és lesz belőle kenyér vagy finom sütemény; úgy a lélek-menyasszony is megélheti azt: **elválaszthatatlanul bele van gyúrva az ő léte Isten létébe.** Gondolatai egybekapcsolódnak isteni Ura gondolataival. **Szíve szeretete egyesült már isteni Ura szeretetével.** Talán elmondja a Zsoltáros szavával: *Örökkévaló országod a Te országod, Uram* (Zsolt 144, 13), mert ez a

mennyei utazás-szervező olyan biztosítást kötött vele, amelynek nem lesz lejárat. Isten tudja egyedül megígérni a mennyei hazába való utazóknak, hogy **örökre együtt lehetünk!** A lélek-menyasszony pedig boldogan **engedi, hogy isteni Ura eluralkodjék benne.** Itt már nem az az imádságnak a módja, amit a földi életben élt meg a menyasszony: **Eszembe jutottál,** isteni Uram, hanem a mennyei hazának a jellemzője az: **szívembe jutottál, mennyei Uram, és már ott vagy!** A földi életben a lélek-menyasszonyban felbuzog Isten szerető jelenlétének az öröme, mintegy fellobban benne. A mennyei hazában azonban szüntelenül lobog a lélek-menyasszonyban az ő isteni Urának a jelenléte. Ha itt, a földi életben a lélek úgy érzi Istenről: „kívül voltál, és eljöttél, betöltöttél önmagaddal”; a mennyei hazában a lélek élménye az: „**belülről átjártál, Uram! Betöltöttél:** Jobban átjártál, mint tűz a paraszat, mint ahogyan a lélek átjárja a testet.”

A lélek-menyasszony érzi: szavai gyengék ennek a mennyei boldogságnak a kifejezésére. Az a valóság, amelyet Isten művel ilyenkor a lélekben, isteni valóság.

– Ez az Istentől való betöltöttség édessége, mennyei békesség, a szeretet tengerébe való belemerülés, és az azzal való betöltöttség.

– Ez az isteni szeretettől való **megittasodás.**

– Ez az isteni és az emberi szeretet lángolásának **egybeolvadása.**

– Ez a szerelmesek boldogságának élménye, amellyel tudják, hogy otthon vannak egymásnál és egymásban.

– Ez a **lelkek egymásba hullámozása,** egymásban levése, egymásban élése.

Csodálatos csend honol ilyenkor a lélek-menyasszony lelkében! Egyre jobban megtapasztalja azt az imaállapotot, amelyről Keresztes Szent János így szól: „**Mikor házam már elpihent.**” Akkor Isten és a lélek szerelmét semmi sem zavarja. Ebben az Istenben való elpihenés imaállapotában

– az ember előtt a **csend világa feltárul.** Micsoda mélységei vannak ennek az isteni csendnek!

– Az embert **betölti a békeség** állapota, már senki és semmi sem zavarja.

– Az embert átjárja az isteni Jegyesnél **otthon-levés boldogsága:** „Végre a helyemen vagyok, otthon vagyok Istennél!”

– Ebben az imaállapotban **feldereng** az ember számára a **mennyországi élet nyugalma.**

– Itt az ember megízleli a **mennyei szerelem** imaállapotának **édességét.**

– Boldogan megéli: az egymással való betöltöttség öröme állandósult.

– Itt a lélek-menyasszony egyre jobban megismeri isteni Ura örök életének fenséges nyugalját, mert mindinkább feltárul előtte isteni Urának mennyei békéje. Isteni Ura szívének mennyei békéje.

– Egyre jobban **megvalósul az örök Szeretet Lobogásban való együtt lángolás!**

Persze, hogy ilyenkor a lélek boldogan énekel, dalol. De nemcsak szólóban, egyedül akar énekelni isteni Urának, hanem minden embert hív a Zsoltáros szavával: *Minden lélek az Urat dicsérje!* (Zsolt 150, 6). A mennyországot tehát a lélek-menyasszony az üdvözültek kórusával, az angyalok csapatával együtt dicséri isteni Urának ezt a nagy-nagy valóságát, Szeretet közösségének kiáradását. Amikor *az Úr majd újjáteremt* mindent, *új eget és földet,* ...akkor **az egész univerzum együvé olvad Isten mindörökké tartó dicséretében!** (vö. Iz 65, 17. 66, 22).

Befejezésül a 226. számú éneket imádkozzuk:

Kegyességgel hívsz, ó Jézus, Atyai szent kebledre.

Hozzád megyünk mindahányan, kik meg vagyunk terhelve.

A tiszta szív érzelmével zengjen buzgó énekünk:

Szent az Isten, szent az Isten, szent vagy, édes Istenünk!